

ÎN MISIUNE
cu
Marian

Eu nu-s pitic,
am ghiocdanul mare!

Capitolul 1

Ce sunt polițiștii?

— Luca... Luca... haide, trezește-te! E ora șapte! Trebuie să te pregătești de școală! îi șopti ușor mama băiețelului somnoros.

Luca s-a ridicat din pat, s-a spălat pe față și pe dinți, s-a îmbrăcat, a mâncat. Apoi își luă ghiozdanul și urcă în scaunelul lui special de pe bancheta din spate a mașinii și își puse centura de siguranță.

— Mami, când o să pot sta și eu lângă tine, în față?

— Când o să fii mai mare.

— Offf... dar Casian e de aceeași vârstă cu mine și pe el îl lasă tatăl lui să stea în față.

— Tatăl lui Casian încalcă legea dacă face asta. În plus, Casian nu e în siguranță pe locul din față și oricând s-ar putea lovi.

— Ce e legea?

— Legea e o regulă. În toate țările, pentru a putea conviețui în armonie, oamenii au creat reguli care trebuie respectate de toți. Fără reguli, ar fi haos, iar oamenii răi ar face ce ar vrea ei. De aceea au fost făcute fel și fel de legi.

— Și dacă oamenii încalcă regulile? Sunt pedepsiți?

— Exact.

— Cine îl pedepsește pe tatăl lui Casian fiindcă îl lasă să stea pe locul din față al mașinii?

— Poliția.

— Ce e Poliția?

— Poliția este o instituție care există în fiecare țară din lume. Ea este alcătuită din polițiști, care veghează ca legile să fie respectate și care îi sancționează pe oamenii care le încalcă.

— Și nouă nu ne face nimic Poliția?

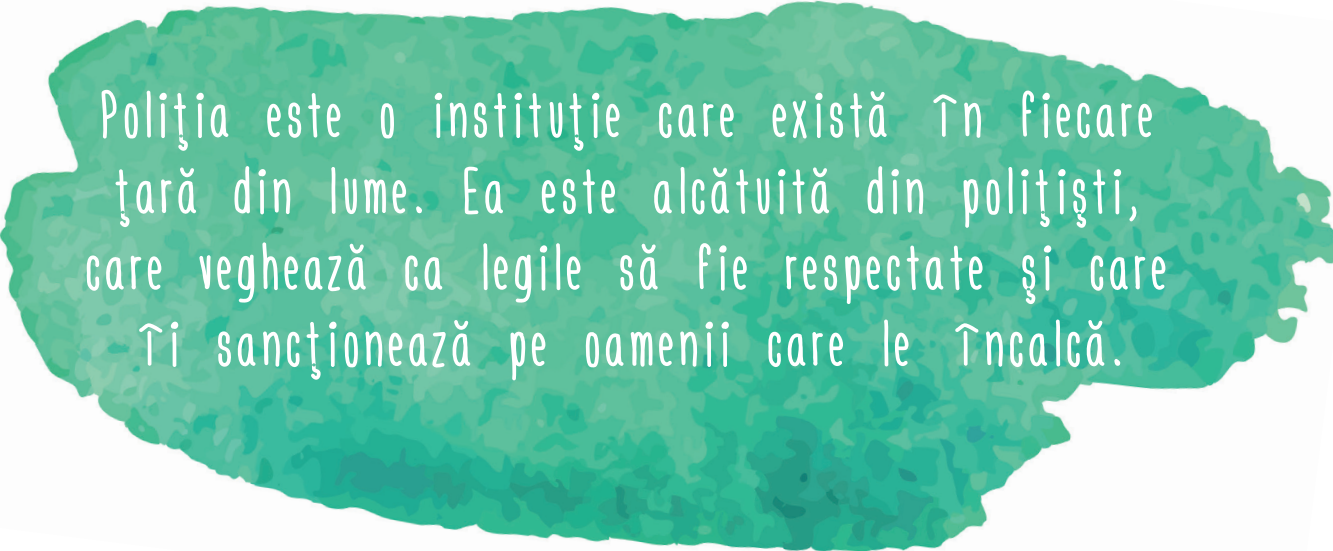
— Nu! De ce să ne facă? Noi purtăm centurile de siguranță, tu stai în spate, la locul tău. Noi respectăm legea. Pe noi ne ajută polițiștii. Sunt prietenii noștri.

Mama parcă mașina și amândoi coborâră pentru a merge spre școală. La trecerea de pietoni din apropierea școlii, Luca observă un polițist care dirija circulația și care fluiera. Polițistul a ridicat mâna dreaptă în poziție

verticală și toate mașinile s-au oprit. Apoi s-a uitat la Luca zâmbind și i-a făcut semn să traverseze.

Ajunși la poarta școlii, mama își luă la revedere de la Luca și îl rugă să fie atent la ore.

Lui Luca îi rămăsese însă gândul la polițistul care dirija circulația în dreptul trecerii de pietoni.

Poliția este o instituție care există în fiecare țară din lume. Ea este alcătuită din polițiști, care veghează ca legile să fie respectate și care îi sancționează pe oamenii care le încalcă.

„Oare de ce mi-a zâmbit?” se întreba Luca.

Orele s-au terminat și Luca a ajuns acasă. Seara, înainte de a dormi, o întrebă pe mama:

— Mami, ce făcea polițistul acela azi dimineață?

— Dirija circulația. Dimineața sunt foarte mulți copii care vin la școală și nu pe toți îi aduc părinții. De aceea, polițistul dirijează circulația și are

grijă ca toți copiii să ajungă la școală în siguranță. Ți-am zis că polițiștii au grijă de noi.

- Și de ce mi-a zâmbit?
  - Pentru că oamenii buni zâmbesc. Iar tu ești un copil tare simpatic și probabil că i-a plăcut de tine.
  - Și mie mi-a plăcut de el, dar trebuie să-ți spun ceva...
  - Spune-mi.
  - Mai știi când erai în întârziere și m-ai lăsat chiar la trecerea de pietoni? Atunci când mi-ai zis să fiu foarte atent când traversez strada.
  - Da, îmi amintesc.
  - Când așteptam să traversez, polițistul acela, care era și azi acolo, a venit la mine și m-a întrebat: „Cum te cheamă, piticule?“ I-am spus că nu vorbesc cu străinii și am plecat mai departe. Aaa... și i-am zis că eu nu-s pitic!
- Mama lui Luca izbucni în râs.
- De ce râzi de mine? Întrebă Luca încruntat. Nu tu mi-ai zis să nu intru în vorbă cu necunoscuții?
  - Vaaai, Luca, tu ești o minune de băiat. D-aia îți zâmbește acel polițist. Cu siguranță că, după răspunsul pe care i l-ai dat atunci, îi ești tare drag.

Normal că nu trebuie să intri în vorbă cu persoane pe care nu le cunoști, dar polițiștii sunt oameni în care poți avea toată încrederea.

- Oare nu e supărat pe mine că m-am purtat urât?
- Uite cum facem! Mâine, când vom trece iar pe acolo, îl vom saluta, tu îi vei spune cum te cheamă și îl vei întreba și pe el cum îl cheamă. Vrei?
- Vreau!
- Acum hai să dormim, e târziu. Noapte bună!
- Noapte bună!

Capitolul 2

Prieteni! Prieteni!

— Lucaaaa, haide! E ora șapte!

Luca era treaz de mult, așteptând cu nerăbdare să stea de vorbă cu polițistul de la trecerea de pietoni. Apropiindu-se de școală, era tot mai emoționat.

— Mami, dar dacă nu îmi va răspunde sau dacă îmi va spune că nici el nu vorbește acum cu străinii?

— Cum să nu îți răspundă? Sunt convinsă că se va bucura mult să stea de vorbă cu tine.

La trecerea de pietoni, Luca îl zări pe polițistul care dirija iarăși circulația. Și el îl văzu pe Luca și îi zâmbi din nou, făcându-i semn că poate traversa. Ajungând în dreptul lui, Luca se opri și îi spuse:

— Bună ziua! Pe mine mă cheamă Luca și am șase ani.

Polițistul începu să râdă, îl luă pe Luca de mână și merse cu el pe trotuar.

— Bună ziua, piticule! Pe mine mă cheamă Marian.

— Eu nu sunt pitic, doar că am ghiozdanul ăsta așa, mai mare...

— Bine, dacă nu ești pitic, propun ca de acum să ne spunem salut, nu bună ziua. Vrei?

— Vreau!

Marian îi întinse mâna lui Luca și îl întrebă:

— Prieteni?

— Prieteni! exclamă Luca, zâmbindu-i pentru prima oară noului său amic. Acum trebuie să merg la școală, că încep orele. Pe mâine!

— Pe mâine!

Mama mai zăbovi câteva clipe și îi povesti lui Marian cum luase Luca hotărârea de a se împrieteni cu el. Polițistul îi răspunse că și el își dorea să-l cunoască pe Luca și că îi era tare drag de când îl văzuse prima oară. Mai mult, Marian și mama lui Luca făcură un plan...

Seara, când Luca se pregătea să adoarmă, mama îi spuse că are o surpriză pentru el.

— Azi, după ce tu ai intrat în curtea școlii, am stat cinci minute cu polițistul.

— Marian îl cheamă!

— Așa, cu Marian. Mi-a zis că te place mult și că și-ar dori ca în fiecare dimineață să te duc la școală cu zece minute mai devreme, ca să poată vorbi cu tine. Mie mi-ar prinde foarte bine, pentru că nu aș mai întârzia la slujbă. I-am zis că nu știu dacă o să vrei tu.

— Maaaamiiii! Cum să îi spui asta? Vreaaaau! Mâine merg mai devreme la școală!

— Bine, bine! Haide, acum dormi! Somn ușor!

